Hồi thứ ba mươi mốt

ChănMêHồnPháKiếpTuHành

Sau một lúc Liễu Phiêu Hương lại cất tiếng hỏi:

- Theo lời giáo chủ thì nhất định tỷ tỷ ngươi là cô gái họ Yên ở Lâm Nhữ, tên gọi Song Ngọc, phải không?

Chiêu Thế Ẩn sửng sốt hỏi lại:

- Sao cô lại biết rõ thế?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Giáo chủ của chúng ta thần thông quảng đại. Câu chuyện nhỏ mọn này có chi đáng kể?

Chiêu Thế Ẩn cười khanh khách nói:

- Cái đó chưa chắc. Nếu y thần thông quảng đại đã chẳng dùng đến mỹ nhân kế để dụ dỗ hỏi khẩu cung ta. Trong con mắt ta, ngươi bất quá là một tên kỹ nữ mà thôi.

Liễu Phiêu Hương tức giận nói:

- Câm miệng đi! Cái đó là tự ngươi rước lấy đau khổ vào mình đừng trách ta nữa nhé.

Gương mặt anh tuấn của Chiêu Thế Ẩn thoáng lộ vẻ hối hận nói:

- Ta không sợ phải chịu đựng những nổi đau khổ ê chề Có điều ngươi xử đối với ta kể ra cũng tử tế. Thế mà ta nhục mạ ngươi thì trong lòng không khỏi có một chút băn khoăn.

Nét mặt Liễu Phiêu Hương trở lại hoà hoãn bình thường.

A Liệt nghĩ thầm:

- Chiêu Thế Ẩn tuy còn ít tuổi mà cách ứng phó với người thật là lão luyện. Lúc trước gã nghe đối phương nói tên họ của tỷ tỷ mình ra đã lộ vẻ giật mình. Đây nhất định là một điều bí ẩn mà đối phương cũng biết khiến gã phải biến sắc. Dĩ nhiên cũng có thể gã cố ý dụ đối phương đi vào đường lầm lạc. Thực ra người đàn bà tên gọi Yên Song Ngọc gì đó chưa chắc đã phải là tỷ tỷ của gã...

Bỗng nghe Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Tình thực giả tỷ yên nguy thế nào? Sống chết ra sao? Ngươi cho ta hay để ta yên

Typed by Đào Hoa Tiên cùng bằng hữu! Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

tâm chờ chết.

Gã nhắc đến chữ chết, quả nhiên đối phương không dấu diếm nữa, đáp ngay:

- Thị đã qua bên thế giới Cực Lạc rồi.

Chiêu Thế Ẩn trợn mắt lên hỏi:

- Y chết rồi ư?

Thanh âm gã đượm màu đau khổ.

Bây giờ A Liệt mới khẳng định không phải gã cố ý bày ra nghi trận mà Yên Song Ngọc ở Nhữ Nam quả là chị ruột Chiêu Thế Ẩn.

Lại nghe Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đúng thế! Thị chết rồi! Ta nói rõ cho ngươi hay thị chết đi còn hơn là sống. Vì thị vi phạm lề luật bản cung đã bị nghi xử đúng phép là biến thành người xấu hơn quỉ xứ. Suốt ngày phải làm công tác cực nhục và bị đòn vọt đau đớn ê chề.

Chiêu Thế Ẩn nghiến răng hỏi:

- Vì lẽ gì y gặp điều bất hạnh như vậy?

Liễu Phiêu Hương cười đáp:

- Luật lệ bản cung rất nghiêm ngặt. Hình phạt mà thị phải chịu đó chưa đến nỗi vào hàng cùng cực. Hiện giờ trong bản cung còn mấy chục nữ nô phạm luật, ngày đêm phải làm công việc đê tiện, lại bị đòn vọt nát thân. Nỗi đau khổ chưa biết đến năm nào tháng nào mới kết thúc.

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Ta không tin như vậy. Nhân số trong cung Ất Mộc các ngươi dường như chẳng có mấy. Công việc vặt như quét tước chẻ củi nấu ăn, mấy chục nô tỳ chỉ làm trong nháy mắt là xong, có chi là khổ?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đó là ngươi chỉ xét bề ngoài, còn về thực tế thì nỗi đau khổ của bọn chúng không bút nào tả xiết. Tỷ như ra phía sau bản cung đẽo đá lấy ngọc thạch rồi lại nghiền cho nát vụn. Nhiệm vụ này dù hàng mấy trăm người làm cả ngàn năm cũng không xong được.

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Lấy ngọc thạch nghiền cho nát vụn để làm gì?

Liễu Phiêu Hương nở một nụ cười rất quyến rũ hỏi lại:

- Phải chăng ngươi muốn khám xét những điều bí ẩn trong bản cung? Hơn nữa ngươi chết trong sớm tối, còn hỏi làm chi?

Mụ không trả lời vấn đề này khiến A Liệt cũng ngứa ngáy trong lòng.

Bỗng chàng khẽ bấm Âu Dương Tinh một cái để ra hiệu cho chàng phải coi chừng, vì lúc này bọn Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông, Dư Thái Can, Quản đại sư ba người đã vén rèm lên nối đuôi nhau tiến vào.

Bọn chúng đều khoác áo choàng mầu xanh. Phía trên cũng quấn vải đen che kín cả đầu, chỉ để hở hai con mắt. Vì vậy đừng nói đến chuyện không nhìn thấy mặt mũi chúng mà cả tầm vóc cũng không nhận ra được.

Liễu Phiêu Hương tuy thân thể lõa lồ mụ vẫn thản nhiên đi tới trước mặt Cực Lạc giáo chủ hỏi:

- Phải chăng sắp đem xử tử gã họ Chiêu này? Có thế mới khỏi phải trông coi gã?

A Liệt nhìn thấy tấm thân mỹ diệm của Liễu Phiêu Hương cũng không khỏi rạo rực trong người, nhưng mụ tàn nhẫn vô tình khiến chàng lại thất vọng tự nhủ:

- Phía trong con người mỹ lệ kia chứa toàn lòng dạ cực kỳ hiểm độc đáng sợ. Trách nào Đức Khổng Phu Tử hai ngàn năm trước đây đã có lời cảnh cáo: Chớ coi diện mạo khi dùng người. Hỡi ôi!...

Chàng có ý luyến tiếc thay cho con người xinh đẹp mà tâm địa lại độc ác. Đồng thời chàng thấy Chiêu Thế Ẩn khó lòng thoát chết, nên chàng cũng bồn chồn thay cho gã,

Bỗng nghe Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông lên tiếng:

- Lưu thằng nhỏ này lại quả phiền cho mình. Chỉ sơ ý một chút để gã trốn thoát là mầm họa lớn lao vô cùng! Ý kiến của Liễu Phiêu Hương rất thỏa đáng.

Dư Thái Can và Quản đại sư đứng bên đều dương cặp mắt lấp loáng cơ hồ nẩy lửa ngó chằm chặp con người vưu vật. Dường như họ chẳng để ý gì đến cái sống chết của Chiêu Thế Ẩn.

Lý Thiên Đông lại nói:

- Nhưng hiện giờ không nên quá gấp rút. Trước khi chúng ta rời khỏi nơi đây hãy đem gã thủ tiêu cũng được.

Liễu Phiêu Hương vỗ tay một cái. Lập tức một cô gái áo xanh chạy vào.

Cô này mặt không bịt bằng tấm sa để lộ nhan sắc xinh đẹp một cách lờ mờ.

Liễu Phiêu Hương giơ tay ra hiệu. Mỹ nữ áo xanh ngẩn người ra một chút rồi đáp:

- Xin tuân lệnh.

Đoạn thị cởi tấm áo xanh bên ngoài.

Trong đại điện lại thêm hai ả mỹ nữ mình trần tiến vào mà ả nào cũng dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, nước da trắng nõn, những đường cong rạo rực xuân tình khiến người nhìn không chán mắt.

Dư Thái Can cười hỏi:

- Liễu cô nương làm gì vậy? Phải chăng cô không mặc áo để cho bọn thuộc hạ đều được chiêm ngưỡng?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Dư lão huynh dương cặp mắt lên nhìn sẽ rõ.

Dư Thái Can cất cao giọng cãi:

- Cặp mắt tại hạ hiện đã dương lên rồi.

Liễu Phiêu Hương mỉm cười rất quyến rũ, mụ lấy tấm áo xanh khoác vào mình để che đậy tấm thân khêu gợi.

Lúc này những tia muc quang lại chuyển sang ngó mấy ả mỹ nữ cởi trần, nhưng ai cũng cảm thấy kém phần rạo rực so với khi nhìn Liễu Phiêu Hương.

Sở dĩ Liễu Phiêu Hương ở cung Ất Mộc chiếm được địa vị kỳ cao trong võ lâm là nhờ ở tấm thân, nước da cùng những đường cong tuyệt mỹ. Hơn nữa dường như mụ có một thứ ma lực rất hấp dẫn khác xa với những đàn bà thông thường. Mụ vừa che kín tấm thân nở nang đã khiến cho giáo chúng tưởng chừng vừa trải qua một cuộc tang thương biến cải.

Mụ ngó mấy tên thuộc hạ gật đầu. Bọn mỹ nữ cởi trần lập tức ôm Chiêu Thế Ẩn đi ra ngoài điện.

Lý Thiên Đông thủng thẳng hỏi:

- Các vị cung phụng có cao kiến gì không?

Quản đại sư đáp:

- Lời của Chiêu Thế Ẩn đã cho chúng ta biết rõ hành tung gã. Do đó vụ Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo ở phái Võ Đương cũng đến theo chàng có chi là lạ. Bản giáo

chỉ cần điều tra vụ này rồi sẽ hoạch định kế sách đối phó.

Dư Thái Can nói:

- Họ đã đến rồi thì chỉ có cách trừ diệt để bịt miệng.

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Nhà họ Yên ở Lâm Nhữ đến mấy chục người điều không hiểu võ công. Vậy việc trù diệt để bịt miệng chẳng khó khăn gì Nhưng còn nhà họ Chiêu của Ưng Trảo Môn ở Hứa Xương thì hiện giờ tuy đã suy vi nhưng họ còn rất nhiều bạn hữu. Thật là một điều đáng ngại.

Dư Thái Can nói:

- Đó là việc không thể tránh được, chúng ta chỉ có cách làm cho hết sức.

Lý Thiên Đông quay lại hỏi Quản đại sư:

- Đại sư tính thế nào?

Quản đại sư trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Trường hợp mà Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo tới đây đúng vì Chiêu Thế Ẩn thì việc này dễ lắm. Trình Huyền Đạo là nhân vật có danh vọng, hành động cực kỳ tinh tế. Trước khi lão chưa điều tra rõ nội tình, quyết không nói với ai.

Mọi người lẩm nhẩm gật đầu tỏ ra khâm phục những lời phân tích của Quản đại sư.

Quản đại sư nói tiếp:

Tiến thêm bước nữa ta nhận thấy Chiêu Cẩm ở Ưng Trảo Môn mời được Trình Huyền Đạo thân hành đến tra xét thì danh vọng của lão dĩ nhiên đủ làm cho Chiêu Cẩm rất yên tâm. Tất nhiên y chờ cho đến khi Trình Huyền Đạo bị thất bại rồi mới kiếm người khác giúp đỡ.

Mọi người gật đầu tỏ ý tán đồng những lời suy luận của Quản đại sư.

Quản đại sư lại nói tiếp:

- Vậy bây giờ chúng ta cần điều tra coi có phải Trình Huyền Đạo chịu lời ỷ thác của Chiêu gia mà tới đây không? Sau đó sẽ tính bề đối phó.

Liễu Phiêu Hương cất cao giọng nói:

- Phải rồi! Gỉa tỷ Trình Huyền Đạo là người mà Chiêu Cẩm thỉnh đến thì bản cung nên hành động ngay đi, tức là huy diệt nhà họ Chiêu và nhà họ Yên khiến cho bao nhiêu manh mối đều bị cắt đứt.

Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông nói:

- Các vị nói đều đúng lý, nhưng phải dùng cách nào thật sâu độc khiến cho Trình Huyền Đạo xưng ra sự thực? Lão này không phải như bọn người tầm thường trên chốn giang hồ, lại là đệ tử Huyền môn. Bản toà nghe nói đạo hạnh của lão rất sâu rộng, e rằng mỹ nhân kế của Liễu cung phụng chẳng những khó thành công, còn khiên lão biết thêm phần bí mật của ta.

Liễu Phiêu Hương có ý không phục, hăng dặng một tiếng rồi đáp:

- Quá lắm thì ta dùng đến bản cung tam bảo, tệ tòa tin rằng lão không chịu nổi.

Quản đại sư chậm rãi nói:

- Liễu cô nương! Lực lượng của bản cung tam bảo quả nhiên khiến lão phải nép mình dưới bóng quần hồng. Đừng nói tới phải dùng cả tam bảo là chỉ một chiếc chăn mê hồn, hoặc " Đoạt chí túng tình tán " phối hợp với Hoan Hỷ tiên nhân là bần đạo chắc sẽ thành công.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Đã thế sao giáo chủ lại không ban lệnh thi hành!

Quản đại sư đáp:

- Nên biết đạo tâm của Trình Huyền Đạo rất thâm hậu, dù lão có bị sắc tướng của cô nương làm cho mê hoặc, nhưng lão đã tu luyện một điểm linh quang lâm năm vẫn có thể bảo hộ tấm thân, e rằng những điều cô nương muốn biết lão không chịu nói thật đâu.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Có chuyện đó ư? Tệ tòa thử thí nghiệm coi.

A Liệt thấy Liễu Phiêu Hương kiên quyết đòi làm theo ý mụ, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Bất luận Trình chân nhân có thổ lộ chân tình hay không, nhưng đạo nhân bị nhơ nhuốc với mụ yêu nữ này thì thật là điều đáng sợ.

Bỗng nghe Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông đưa ra kết luận:

- Bản toà tự có cách do lường lời cung của Trình Huyền Đạo là chân hay giả. Liễu cung phụng nếu không gặp cơ hội để thi triển tuyệt thế thần công chắc là còn thắc thỏm. Vậy Liễu cung phụng cứ việc thi hành và đem sắc tướng bố thí đến trình độ tối cao, cũng chẳng mất mát gì.

Dĩ nhiên Dư, Quản hai lão không thể phản đối được nữa.

Lý Thiên Đông lại nói:

- Vụ này phải cử hành trong điện Tiêu hồn, còn Liễu cung phụng muốn xử dụng thủ đoạn gì thì cứ việc tùy tiện.

Hắn quay lại bảo Quản, Dư:

- Chúng ta hãy về phòng yên nghỉ một lúc, chờ cho Liễu cung phụng chuẩn bị xong đâu đấy rồi sẽ để khe vách để coi động tĩnh.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Tệ tòa muốn mượn sức chăn mê hồn, mà bản cung hiện giờ chỉ còn một tấm...

Lý Thiên Đông ngắt lời:

- Cái đó không quan hệ. Cung phụng cứ lấy mà dùng. Lát lữa Bản tòa hội kiến với Nghiêm cung phụng sẽ nghiên cứu xem phải mất bao nhiêu ngày giờ để chế tạo bảo vật đó.

Mấy người ra khỏi đại điện. Trước khi bỏ đi họ còn buông bức rèm xanh che trước khám thờ xuống.

Bây giờ A Liệt mới thở phào một cái ngồi ngay người dậy.

Chàng khẽ bấm Âu Dương Tinh một cái cho nàng ngửng đầu trông lên rồi mới mở hé tấm rèm một chút nhìn trộm ra ngoài. Động tác của chàng cực kỳ cẩn thận.

Chàng thấy Liễu Phiêu Hương đứng ngay trước cửa điện bất giác la thầm:

- May quá! Mình chỉ sơ ý một chút để phát ra một mảy tiếng động là bị mụ phát giác, rước lấy vạ lớn.

Bỗng thấy hai tên đại hán khiêng một cái giường lớn đi vào. Tiếp theo hai thiếu nữ áo xanh che mặt ôm chăn đệm tới. chúng giải đệm đâu đấy rồi mới cùng hai tên đại hán lui ra.

A Liệt đã nhìn rõ hai tên đại hán mặt đầy sứt sẹo, mũi huếch miệng lệch, xấu xa vô cùng, thì trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Hai ả Thanh Nang và Linh Chi phạm luật bị trừng phạt khiến cho mặt mũi biến thành quỉ sứ và trong người tiết ra mùi hôi thối đã đành, còn hai gã trai này chắc cũng không phải trời sinh xấu xa như vậy. Hay là chúng cũng phạm tội phải chịu hình phạt.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Liễu Phiêu Hương đi tới bên giường, đưa tay ra mân mê cái chăn đầy, mặt lộ vẻ kỳ dị. Tâm hồn mụ bâng khuâng, trên môi thoáng qua nụ cười tươi thắm.

Liễu Phiêu Hương xoay mình tha thướt đi ra.

Typed by Đào Hoa Tiên cùng bằng hữu! Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

A Liệt tuy ngó trong điện không còn ai, nhưng trước chàng đã thấy bọn Lý Thiên Đông ẩn trong khe vách nên bây giờ chàng vẫn e dè. Chàng cầm tay Âu Dương Tinh viết một câu:

"Mụ sắp đối phó với Trình chân nhân."

Âu Dương Tinh xoay lại viết lên bàn tay chàng để hỏi:

- Được lắm! Chúng ta thử coi định lực của lão đạo tới đâu?

A Liệt viết:

- Đối phương dùng chăn mê hồn, thủ đoạn rất thâm độc. Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi yên mà ngó hay sao?

Âu Dương Tinh viết:

- Chẳng ngồi yên thì làm thế nào?

A Liệt viết:

- Dĩ nhiên tại hạ đành chịu rồi, nhưng cô là người nhà Âu Dương ở Ký Bắc, chẳng lẽ cũng thúc thủ vô sách hay sao?

Âu Dương Tinh thấy A Liệt đề cập đến nhà Âu Dương, chẳng lẽ nàng chịu khiếp nhược, ngưng thần ngẫm nghĩ hồi lâu mới viết:

- Ta nghĩ mãi thì chỉ có một cách, nhưng thật là mạo hiểm, cách này nhất định hiệu nghiệm. Song thực hành rất đổi nguy nan.

A Liệt viết:

- Cô nương thử nói nghe.

Âu Dương Tinh viết:

- Ta đưa cho ngươi một thứ thuốc, ngươi xuống rắc vào chăn đệm. Nếu không may mà ngươi bị bắt thì chúng ta chỉ có đường chết. Dù ngươi thành công, song thứ thuốc này chưa chắc đã thắng nổi mê lực về tấm chăn mê hồn của đối phương.

A Liệt viết:

- Cách dùng thuốc thế nào?

Âu Dương Tinh viết:

- Hễ nó dính vào người dù cách lem áo, cũng phát ngớt ghê gớm.

Typed by Đào Hoa Tiên cùng bằng hữu! Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

A Liệt không hiểu lại viết:

- Tại hạ tưởng thuốc này làm tiêu tan ma lực trong chăn mê hồn. Nếu nó chỉ làm cho người ngứa ngáy thì ăn thua gì?

Âu Dương Tinh viết:

- Đồ ngốc! Con người đã bị ngứa ngáy khó chịu thì còn nổi dục niệm được chăng?

A Liệt chợt tỉnh ngộ gật đầu, nhưng rồi chàng lại viết:

- Nếu nó thông dính vào Trình chân nhân mà chỉ dính vào Liễu Phiêu Hương thì cứu cánh sẽ ra sao?

Âu Dương Tinh viết:

- Đồ ngốc! Đồ ngốc!

A Liệt viết:

- Tại hạ ngốc thật, nếu không ngốc đã chẳng hỏi cô?

Âu Dương Tinh thấy chàng tự nhận mình là đồ ngốc đành viết:

- Nếu mụ đã ngứa ngáy bồn chồn liệu còn dẫn dụ Trình chân nhân được chăng?

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc thấy hành động này cực kỳ mạo hiểm. Sau cùng gật đầu toan đứng dậy, Âu Dương Tinh nắm chàng lại lấy tay viết chữ:

- Ta bỗng nẩy ra một chủ ý là giả tỷ ngươi sợ đối phương thành công thì có thể đổi dùng một chất kịch độc khiến cho Trình chân nhân chết đi.

A Liệt giật mình kinh hãi, nhưng sau gật đầu viết:

- Đó cũng là một biện pháp. Chắc Trình chân nhân không muốn chết. Đáng tiếc mình không có cách nào để hỏi ý chân nhân.

Chàng nói rồi ngồi ngay người lên nhưng cũng bị Âu Dương Tinh nắm lại.

A Liệt tự hỏi:

- Cô này thật lắm mưu nhiều kế, không hiểu cô còn trò gì nữa?

Vẫn thấy Âu Dương Tinh cặp mắt lim dim dường như đang ngẫm nghĩ. Đoạn nàng viết:

- Ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

A Liệt nhìn nàng mỉm cười lê ra bên rèm. Chàng để ý nhìn ra ngoài thấy vẫn yên lặng như tờ, liền đánh bạo vọt ra.

Typed by Đào Hoa Tiên cùng bằng hữu! Converted to pdf by BacQuai http://www.vietkiem.com

Chàng đi rất lẹ tới bên giường, mở gói giấy trong bàn tay ra vung lên một cái, một làn mù trắng rất mỏng bay ra rớt xuống tấm chăn mềm nhũn và rất dầy.

Chàng đã gan liền nên không nghĩ gì đến sự yên nguy cho mình nửa. Cồ điều chàng sợ công việc sắp thành mà bị thất bại thì thành ra hy sinh vô ích. Vì thế trống ngực đánh thình thịch,chỉ sợ có người tiến vào một cách đột ngột.

Âu Dương Tinh vẫn nằm ngửa im lặng không nhúc nhích. Tuy nàng cũng cực kỳ khẩn trương, song thấy bên ngoài không có động tĩnh gì nàng chắc A Liệt sẽ an toàn vô sự. Có điều lòng nàng lúc này lại càng thêm phần hồi hộp.

Cặp mắt nàng long lên, chợt nhìn thấy phía trong dường như còn đất. Cuộc phát giác này khiến cho trống ngực nàng đập loạn lên.

Có thể khám thờ này phía sau còn đường bí mật dẫn tới Nếu vậy hai người rất hy vọng trốn khỏi nơi đây.

Do đó, bây giờ nàng càng lo âu A Liệt không quay trở lại được.Vì nếu không có chàng thì dù tìm được thông lộ cũng bằng uổng.

Xuýt nữa nàng buông tiếng thở dài. Trong lòng rất đỗi hoang mang. Bỗng thấy tấm rèm rung động, nàng dương to cặp mắt tự hỏi:

- A Liệt bình yên trở về hay là người nào bắt gã đem vào?

Đến khi A Liệt lần tới trước mặt, nàng mới thở phào một cái, vội nắm tay tày chàng và trở về phía sau.

A Liệt ngó theo thủ thế thì thấy phía sau tuy rất chật hẹp nhưng có một đường thông lộ. Song muốn chui vào phải cúi rạp người về phía trước.

Chàng không nói gì nữa bồng ngay lấy Âu Dương Tinh dậy chuyển về phía thông đạo... Lúc tới gần chàng đột nhiên nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ta bỏ mặc Trình chân nhân ra đi? Hay giở gì cũng phải coi cho biết rõ mới phải...

Nhưng trong thâm tâm chàng lại cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất. Vì đối phương đang chú trọng vào Trình chân nhân mà mình lẩn trốn thì càng tăng thêm phần hy vọng.

Âu Dương Tinh thấy A Liệt dừng bước ngần ngừ, liền kéo tay chàng. A Liệt tỉnh táo lại tự nhủ:

- Ta chẳng thể chỉ nghĩ tới Trình chân nhân mà không lý gì đến sự yên nguy của cô này.

Muốn vẹn cả hai bề thì chỉ có cách là đưa cô tới một nơi an toàn rồi sẽ quay trở lại xem sao?

Quyết định rồi chàng không chần chừ nữa chuồn vào thông đạo dẫn về phía trước.

Lúc này cái rất phiền cho A Liệt là không biết bồng Âu Dương Tinh cách nào vì chàng đã phải cúi khom khom thì chẳng thể bồng nàng ngay người lên được vì đường bí đạo rất chật hẹp, mà muốn cắp ngang cũng không xong. Còn để nàng cõng lên lưng thì lúc cất bước tiến về phía trước tất khiến nàng bị thương vì người nàng ở trên sẽ đụng vào nóc đường hầm.

A Liệt đã cúi thấp đến cùng rồi, muốn cúi thêm cũng không được nữa

Chàng liền đứng bước lại khẽ hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Âu Dương Tinh bị hai tay A Liệt ôm chặt cứng khiến tim nàng hồi hộp, người nàng nhủn ra. Hai mắt nhắm lại để mặc A Liệt muốn làm sao thì làm. Nàng nghe A Liệt hỏi dậy uể oải đáp:

- Ngươi liệu đấy làm sao được thì làm.

A Liệt lắc đầu nghĩ thầm:

- Có lẽ con đường hầm này họ làm ra để đối phó với mình.

Đó là một chuyện không có lý nhưng chàng nghĩ tới đây càng xao xuyến trong lòng, miệng lẩm bẩm:

- Đường lối gì mà vừa thấp vừa chật như vậy? Không chừng kiến trúc này chỉ để cho loài súc sanh qua lại. Ồ! Không xong rồi! Ta phải cẩn thận lắm mới được.

Chàng lâm vào tình trạng bắt buộc, đành nghiến răng cắn rách vạt áo trước ngực để thò tay ra chống xuống đất. Còn một tay nữa phải ôm giữ lấy hai chân Âu Dương Tinh. Tư thế này khiến chàng không nhìn về phía trước được, đồng thời mặt chàng tựa chui vào trước ngực Âu Dương Tinh. Mùi u hương ngào ngạt xông lên lui khiến chàng như tỉnh như mê.

May mà A Liệt đã giải quyết được vấn đề bồng Âu Dương Tinh.

A Liệt tiến về phía trước khá lâu mới được hơn mười thước. Bốn bề tối đen như mực, đột nhiên chàng cảm thấy phía trước không có đường thông lộ. Âu Dương Tinh đụng đầu đánh " kịch " một tiếng.

A Liệt vội đặt nàng xuống, vươn tay ra sờ thì thấy phía trước vừa lạnh vừa cứng nhắc. Nguyên đó là một cánh cửa thép chặn mất đường đi.

A Liệt sờ vào một lúc thấy bốn bề chẳng có kẻ hở nào thì rất nản lòng, khẽ nói:

Đường này bế tắc rồi chúng ta đành quay trở lại.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy chờ một chút để ta xem sao.

Nàng đưa tay ra sờ và di chuyển bàn tay ấn tường vách.

Bỗng nàng lên tiếng:

- Ngươi thử lay tấm thiết bản xem sao?

A Liệt kinh dị vừa lay tấm thiết bản vừa nói:

- Sao cô nương lại sờ ra bên đó.

Âu Dương Tinh đáp:

- Loại cơ quan này ta đâu có chịu.

Vietkiem.com